

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020, uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4To/87/2020 z 30. septembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/30/2021 z 5. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020, uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4To/87/2020 z 30. septembra 2020 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Tdo/30/2021 z 5. mája 2021. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ namietal aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Napadnuté rozhodnutia navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov

a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad jeden rok.

3. Odvolanie sťažovateľa proti označenému prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd uznesením č. k. 4To/87/2020 z 30. septembra 2020 zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

4. Napokon najvyšší súd uznesením č. k. 3Tdo/30/2021 z 5. mája 2021 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa podané z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ je presvedčený, že najmä najvyšší súd sa jeho argumentáciou uvedenou v dovolaní proti rozsudku okresného súdu a uzneseniu krajského súdu nevysporiadal dostatočne a rozhodnutie dovolacieho súdu považuje za ústave neakceptovateľné.

6. So záverom dovolacieho súdu, že v dovolaní použil námietky skutkového charakteru, sťažovateľ nesúhlasí. Tvrdí, že vo vzťahu ku skutkovej vete výroku rozsudku prvostupňového súdu mal výhrady právneho charakteru, ktoré napĺňali uplatnený dovolací dôvod a spočívali v pochybnostiach, či ustálený skutok popísaný vo výrokovej vete zodpovedá použitej právnej kvalifikácii.

7. Podľa sťažovateľa sa dovolací súd nevysporiadal s námietkou, že v opise skutku chýba vyjadrenie subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol stíhaný. Tzv. skutková veta v rozsudku okresného súdu z dôvodu nedostatočného opisu vražedného konania bez vyjadrenia úmyslu sťažovateľa poškodenú usmrtiť s vyjadrením aj následku – smrti (na ktorý sa musí vzťahovať tiež úmysel páchatel'a) nezodpovedá podľa názoru sťažovateľa právnej kvalifikácii konania tak, ako bola skutková veta kvalifikovaná okresným súdom. Zo skutkovej vety nie je zrejmé, že by sťažovateľ mal úmysel usmrtiť poškodenú. Slová [REDAKOVANÉ] nie sú vyjadrením úmyslu a nemôžu nahradzovať absentujúci popis vražedného konania, ktorý by vyjadroval jednoznačný úmysel usmrtiť poškodenú. Popis skutku v rozsudku prvostupňového súdu nekorešponduje s právnou vetou, a teda dotknutým zákonným § 145 ods. 1 Trestného zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020, uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/87/2020 z 30. septembra 2020 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/30/2021 z 5. mája 2021 a vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľ bol uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy napriek tomu, že tzv. skutková veta odsudzujúceho rozsudku neobsahovala vyjadrenie subjektívnej ani objektívnej stránky skutkovej podstaty označeného trestného činu. Najvyšší súd sa v dovolacom rozhodnutí s týmito námietkami sťažovateľa dostatočne nevysporiadal.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

9. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému rozsudku okresného súdu sťažovateľ disponoval riadnym opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. V odvolacom konaní bol krajský súd nielen oprávnený, ale aj povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa v prípade jeho zistenia, že súd prvého stupňa do týchto neprípustne zasiahol. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom rozsudku, keďže odvolanie v danom prípade predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému prvostupňovému rozhodnutiu (I. ÚS 483/2020).

11. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu

12. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu absentuje v ústavnej sťažnosti akákoľvek osobitná na toto rozhodnutie sa viažuca ústavnoprávne relevantná argumentácia, ktorú by ústavný súd mohol v konaní o ústavnej sťažnosti skúmať a hodnotiť z hľadiska jej opodstatnenosti.

13. Ústavný súd preto pri posúdení tejto časti ústavnej sťažnosti vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľ napáda odvolacie uznesenie len z takých dôvodov, ktoré uplatnil aj v rámci dovolania a ktoré boli dovolacím súdom preskúmané. Za takejto situácie, vychádzajúc zo subsidiarity právomoci ústavného súdu a rešpektujúc inštančnú postupnosť pri uplatňovaní subjektívnych práv, je vylúčené, aby rozhodnutie odvolacieho súdu podliehalo ústavnému prieskumu z rovnakých hľadísk, z akých už bolo preskúmané dovolacím súdom. Úloha ústavného súdu sa v tomto smere musí obmedziť na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti vysporiadania sa najvyššieho súdu s dovolacou argumentáciou sťažovateľa.

14. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

15. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 580/2013 III. ÚS 438/2017).

17. Z výrokovej časti rozsudku okresného súdu č. k. 10Tk/1/2018 z 30. júla 2020 vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným a odsúdený za skutok opísaný takto:

«dňa [REDAKOVANÉ], v obytnom dome nachádzajúcom sa na ul... [REDAKOVANÉ], po predchádzajúcom požití alkoholu a následnej vzájomnej hádke s priateľkou... s ktorou v tom čase spoločne bývali v byte vo vyššie označenom dome, túto so slovami [REDAKOVANÉ] vyzdvihol [REDAKOVANÉ] tak, že [REDAKOVANÉ], obžalovaný ju držal [REDAKOVANÉ], poškodená [REDAKOVANÉ] v snahe sa nadvihnúť [REDAKOVANÉ] a v tom momente ju... [REDAKOVANÉ], následne však reagoval uchopením [REDAKOVANÉ], keďže sa následne nedokázala rukami udržať [REDAKOVANÉ] s tým, že [REDAKOVANÉ] utrpela viaceré» poranenia, „pričom v dôsledku týchto smrteľných poranení a šoku po úraze došlo k smrti“ poškodenej.

18. Sťažovateľ v dovolaní argumentoval, že skutok, pre ktorý bol uznaný za vinného a napokon odsúdený, nebol právne kvalifikovaný v súlade s § 145 ods. 1 Trestného zákona. Zo skutkovej vety nebolo zrejmé (absentoval v nej popis úmyselného konania s konkrétnym motívom), že by sťažovateľ mal v úmysle poškodenú usmrtiť.

19. Na uvedenú argumentáciu sťažovateľa dovolací súd reagoval konštatovaním, že sťažovateľ svojím konaním uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku naplnil všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, pretože konaním uvedeným v skutkovej vete úmyselne usmrtil poškodenú.

20. Najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil, že objektívna stránka trestného činu vraždy je charakterizovaná usmrtením človeka, ktorým sa rozumie spôsobenie cerebrálnej (mozgovej) smrti inému živému človeku. Nie je pritom rozhodujúce, aké prostriedky boli na usmrtenie použité a ani to, či išlo o konanie jednorazové alebo o konanie dlhodobé. Dovolací súd ďalej uviedol, že po subjektívnej stránke sa pri trestnom čine vraždy vyžaduje úmyselné zavinenie. Úmysel páchatel'a, čo aj nepriamy (eventuálny), musí smerovať k usmrteniu človeka. Vôľa páchatel'a, či už vo forme chcenia alebo uzrozenia, musí smerovať aj k následku, ktorým je smrť iného človeka, pritom vzťah páchatel'a k tomuto následku musí byť aktívny. Je preto veľmi dôležité zistiť páchatel'ov (sťažovateľ'ov) subjektívny vzťah práve k spôsobenému smrteľnému následku.

21. K námietke sťažovateľa o absencii jeho motívu k spáchaniu trestného činu najvyšší súd uviedol, že ak sa nepodarí z dostupných dôkazov spoľahlivo zistiť, akým motívom (pohnútkou) bol páchatel' (sťažovateľ) k svojmu činu vedený, nemožno z toho mechanicky usúdiť jeho chýbajúci úmysel spôsobiť poškodenej smrteľný následok, pokiaľ je tento úmysel dostatočne zrejmý z okolností a intenzity vykonaného útoku. Dovolací súd poznamenal, že v prípadoch, keď páchatel' popiera úmysel usmrtiť svoju obeť, napr. poukazom na to, že nemá k tomu žiaden motív, je nutné otázku jeho zavinenia vyvodiť nepriamo z okolností trestného činu objektívnej povahy, konkrétne z okolností, za ktorých k útoku došlo, čo útoku predchádzalo, ako bol útok zrealizovaný a podobne.

22. Z rozhodnutia krajského súdu, ako aj okresného súdu podľa najvyššieho súdu vyplývalo, že sa uvedeným názorom súdy oboch stupňov dôsledne riadili. Vo veci vykonali rozsiahle znalecké dokazovanie. A ako bolo zrejmé z odôvodnenia odvolacieho, ako aj prvostupňového rozhodnutia, otázke zavinenia venovali pozornosť. V odôvodneniach rozhodnutí sa konštatuje, že sťažovateľ konal vo forme priameho úmyslu a nebolo o tom žiadnych pochybností, že tento bol preukázaný predovšetkým mechanizmom vzniku zranenia, t. j. zranenie bolo spôsobené, keď nebohú poškodenú ■■■■■ v čase, keď sa táto snažila zachytiť, a to v kontexte, keď sťažovateľ so slovami ■■■■■ prehodil poškodenú ■■■■■.

23. Podľa názoru dovolacieho súdu bolo možné na základe popísaných skutkových okolností prípadu vyvodiť jednoznačný záver o úmyselnom zavinení sťažovateľa. Správne teda súdy (nižších stupňov) ustálili tak z objektívnych, ako aj zo subjektívnych okolností prípadu skutkové zistenie, že sťažovateľ v úmysle usmrtiť poškodenú tento čin aj dokonal. Subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

24. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu

nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sťažovateľovi jasne a dostatočne vysvetlil, že ním prezentovaná argumentácia obsiahnutá v podanom dovolaní nenaplnila ním uplatnený dovolací dôvod. Dovolací súd jasne a zreteľne uviedol, že skutková veta prvostupňového rozhodnutia, majúca oporu v zisteniach vykonaného dokazovania, dostatočne vystihla – vyjadrila subjektívnu stránku ako obligatórny znak stíhanej skutkovej podstaty a konajúci súd na jej príslušnú časť aj poukázal.

25. V prijatom uznesení najvyšší súd náležite interpretoval tak dotknutú právnu úpravu, ako aj právnu teóriu a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa.

26. Záver najvyššieho súdu bol založený na racionálnom, náležitom, a teda ústavne konformnom výklade príslušnej právnej úpravy a právnej teórie, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok a rozhodne nesignalizuje také pochybenia, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia práv sťažovateľa na spravodlivý proces po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným.

27. Pokiaľ ide o nesúhlas sťažovateľa s úsudkom dovolacieho súdu, že v dovolaní použil námietky skutkového charakteru, ktoré dovolací súd nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku skúmať a meniť, ústavný súd z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zistil, že tento záver dovolací súd aplikoval na námietky sťažovateľa týkajúce sa spôsobu hodnotenia dôkazov, konkrétne výpovedí svedkov (najmä nelogickosť a rozporuplnosť týchto výpovedí). Tieto námietky najvyšší súd hodnotil ako námietky skutkového charakteru, lebo zmenou spôsobu hodnotenia dôkazov sa sťažovateľ snažil zmeniť znenie skutkovej vety výroku o vine vo svoj prospech. Rozhodne teda nešlo o reakciu najvyššieho súdu na pochybnosti sťažovateľa, či ustálený skutok popísaný v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku zodpovedá použitej právnej kvalifikácii, čo predstavovalo podstatu ústavnej sťažnosti (sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom hodnotenie dôkazov nijako neatakoval). V tomto svetle sa uvedená námietka sťažovateľa k spomenutým záverom najvyššieho súdu javí irelevantnou.

28. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti – namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/30/2021 z 5. mája 2021 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Napokon napadnutým uznesením nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru, pretože najvyšší súd dovolanie sťažovateľa riadne preskúmal a posúdil, avšak nezistil splnenie Trestným poriadkom predpokladaných dovolacích dôvodov, preto dovolanie odmietol. Vyslovenie porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v okolnostiach tohto prípadu neprichádza do úvahy aj preto, že k jeho porušeniu môže dôjsť len v spojení s iným materiálnym právom (najmä právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, resp. jemu obdobnému základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), k čomu v danom prípade nedošlo. Z tohto dôvodu ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákon o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

31. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

IV. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

32. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd tak žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu